

[Aksel Larsen.]

den mægtige Protestkampagne bl. a. i Danmark. Jeg vil meget gerne have at vide, hvorfor Protest mod den østrigske Regering er paa sin Plads, naar det er ikke alene nytteløst, men endogsaa skadeligt at protestere mod den tyske Regering.

Regeringen har indlagt sig meget tvivlsom Berømmelse ved i et Omfang, vi ikke tidligere har kendt her i Landet, i hvert Fald ikke i dets nyere Historie, at indføre Pressecensur. Det mærkelige er imidlertid, at denne Pressecensur udelukkende gaar ud paa at forhindre, at den frie og uafhængige Presse i Danmark aftrykker Artikler eller gengiver Tegninger, som paa nogen som helst Maade kunde vække Mishag i Wilhelmsstrasse. Det er snart talløse Konferencer, der er holdt hos Udenrigsministeren — Konferencer, hvortil man naturligvis omhyggeligt har undladt at invitere „Arbejderbladet“ —, hvor man har indskærpet Pressens Repræsentanter, at de endelig maa undlade alt, hvad der smager af en Stillingtagen til noget som helst Spørgsmaal, der interesserer den tyske Regering. Man er gaaet videre nu, Statsministeren har her fra denne Talerstol irettesat Socialdemokratiets Partiformand og politiske Ordfører i Tinget i Anledning af en Artikel, han har skrevet i „Social-Demokraten“, og har samtidig gjort opmærksom paa, at man taaler ikke, at der fremtidig bringes Karikaturer af Hitler-Regeringens ledende Folk.

Der er imidlertid meget mere, som tjener til at belyse Regeringens særegne Maade at bekæmpe Fascismen og overhovedet at føre Udenrigspolitik paa. Jeg omtalte det forleden under Militærdebatten, men fik intet Svar af den dertil indrettede Minister. Jeg gentager mit Spørgsmaal nu: Hvor kan det være, at Regeringen tolererer de ustandselige Flyvninger i Spionagejemed, som foretages af tyske Militærmaskiner over dansk Grund? Da jeg forleden talte om det, nævnte jeg tre oplagte Tilfælde. Siden den Tid er der kommet et nyt til: i Sønderjylland nede ved Tønderkanten er en tysk Militærmaskine fløjet lavt hen over dansk Territorium. Jeg tror ikke, at nogen anden Stat i Europa vilde lade sig den Slags byde. Jeg tror ikke, nogen anden Stat vilde undlade i det mindste at fremsende en Protest. Men den danske Regering lader sig aabenbart alting byde. Man maa have Lov til at spørge, om den muligvis spekulerer paa at indføre et nyt Slagord i Stedet for „Danmark for Folket“,

tilskaaret i ændret Form efter den norske Nationalsang: „Ja, vi sælger dette Landet“.

Jeg savner ogsaa Svar paa mit Spørgsmaal om, hvorledes Regeringen kan tillade herboende tyske Statsborgere at beskæftige sig med oplagt Militærspionage. Jeg har paa mit Partis Vegne tilladt mig her at stille en Forespørgsel desangaaende. Det viste sig ganske aabenlyst, at Regeringen i Spørgsmaal om sin Udenrigspolitik og sin Holdning over for Tyskland synes at have skaffet sig Sanktion fra Venstre og de Konservative, for selv denne Forespørgsel blev afvist. Jeg savner en Motivering for Afvisningen. Visse socialdemokratiske Blade har ganske vist skrevet noget om, at saadanne Forespørgsler vilde ikke blive tilladt i noget anstændigt Parlament, men det kan kun være, fordi de paagældende Redaktører er saapas uvidende, at de netop er velegnede til at redigere socialdemokratiske Blade.

Der er nemlig intet andet Parlament i Verden, hvor man vilde have afvist den Slags Forespørgsler, maaske med Undtagelse af det tyske, som aldrig træder sammen, men det er jo uden for Betragtning i denne Forbindelse. I intet andet Land vilde man have nægtet Folketinget eller Underhuset, eller hvad man vil kalde det, Ret til at debattere Regeringens Udenrigspolitik eller debattere, hvad der skal gøres i aldeles oplagte Tilfælde af en fremmed Magts Militærspionage inden for Landets Omraade.

Regeringens Hovedordfører, det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch, talte noget om, at Danmark i de forskellige internationale Forhandlinger har optraadt aldeles ypperligt, og der har ikke været sagt noget, hverken godt eller ondt, om os i en Stormagts fremsatte Tilbud. Jeg føler mig ikke tilfredsstillet ved Udenrigsminister Munchs Optræden i de forskellige Folkeforbunds-møder. Han indlagde sig herostratisk Berømmelse ved at afholde sig fra at stemme, da Spørgsmaalet om Tysklands Gennemførelse af Værnepligten stod til Debat, og opnaede Ros, dels i den socialdemokratiske Presse i Danmark, dels i det lille sønderjyske Blad „Nationalsocialisten“ og dels i hele den tyske ensrettede Presse med „Völkischer Beobachter“ og „Angriff“ i Spidsen. Denne Optræden har han senere fortsat under Forhandlingerne om Tysklands Brud paa Locarnotraktaten og Militarisering af Rhinlandet.

Jeg ved naturligvis ikke, hvad der er Regeringens Bevæggrund til at optræde paa den Maade, men hvis den ikke har ganske særlige Bevæggrunde, Bevæggrunde, som